

COBOARĂ ZIUA LUNGĂ CÂT O VIAȚĂ

de Constantin Abăluță

Colecția Poezie

© Constantin Abăluță

© casa de pariuri literare www.cdpl.ro

editor: un cristian

producție: Tudor Bogdan Alexandru

coperta: Angelica Stan

coperta și cele cinci imagini din interiorul volumului
reproduc ciclul de lucrări OEDIP REX (tehnică mixtă)
ale lui Constantin Abăluță

Typeface Palatino Lynotype,
designer Hermann Zapf,
Monotype Imaging Inc

Tipărit la Metropolis, Oradea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ABĂLUȚĂ, CONSTANTIN

Coboară ziua lungă cât o viață /

Constantin Abăluță.

- București: Casa de pariuri literare, 2021

ISBN 978-606-990-161-8

821.135.1

constantin abăluță

**COBOARĂ ZIUA
LUNGĂ CÂT O VIAȚĂ**

Casa de pariuri literare

CUPRINS

Pereți	5
Durerea primăvărată	9
Sărmane închipuiri.....	11
Doar singurătatea.....	12
Copilăros miracol.....	13
Eclipsa totală.....	14
Când n-am să mai fiu om.....	15
Lumina zorilor.....	16
Promisiunea	17
Doar cu literele	18
Toate se-ntâmplă numai o dată.....	19
Alea	23
Bucurie mortală	24
Plaja cu nisip azuriu.....	25
Ultimii trandafiri	26
Iscusită umilintă	27
Zidul (motto din Cioran).....	28
Mizantropul pe timp de carantină.....	29
Mă gândesc adesea la Bacovia	33
Dacă vrei să-mi fii prieten.....	34

O spirală și câteva reflexe de neuitat.....	35
Cu aceleași gesturi sfios solitare	36
Zidul (sonet).....	37
Așa să-mi rămâi.....	38
Această zi e alta	39
Pe iarba fără capăt.....	40
Eternitatea primului cuvânt	43
Plâng ca să trăiesc.....	44
Nu avem a reproșa.....	45
Viața e frumoasă.....	46
Degetarul.....	47
Prieteni vor da năvală	48
În timp ce.....	49
Coboară ziua lungă cât o viață.....	50
Nimic altceva decât frunze	51
Sunt omul	55
Dreptate cosmică.....	56
Bucuria copilului.....	57
Cum se mai sperie.....	58
Inadvertență.....	59

DUREREA PRIMĂVĂRATICĂ

Ce putem face cu zilele cu cârligele de rufe
cu batista așternută pe-o bancă în parc
e unica modalitate de a nu fi singur
e unicul obstacol care nu se cere doborât
întorci capul la dreapta la stânga
îți iei rămas bun de la umbrele
capului tău pe zidul proaspăt văruit
cauți să nu superi pe nimeni
vorbești ori nu vorbești
dibui o ascunzătoare potrivită cuvintelor tale
e un viitor stângaci prietenia
ce slujbă curată depărtarea
mă mir cum m-au găsit
de ce au făcut zilele din acest material
și nu din altul
spuneți-mi voi codași ai răsăritului
frunțași ai mării moarte
în care înoți cu un chibrit aprins între buze
zădărnicești oprirea cu puțină
apă de izvor și sorbi încet ca la o competiție hipică

Doar singurătatea știe ce e un cuvânt
doar ploaia știe când vei pleca de tot
ascuți la telefon cum toarce pisica unui prieten
și lași străzile să cadă în prăpăstii

e atâta delăsare-n mine
cărțile din bibliotecă nu mă apără
nu-i așa că iubești umbrela găurită
din care ai vrut cândva să faci un abajur

pieziș norii te privesc de pe tavan
infinitul mișună pe spatele oglinzii
asta-i soarta celor ce se nasc
asta-i masca celor cu harul vorbirii

pisica toarce la telefon bătrâne
doar singurătatea știe ce e un cuvânt

În zilele ploioase nu ies din casă
fără margini bunătatea geamurilor
pe care circulă stropii rebeli
când iese soarele umbrele acestor stropi
se zvântă lent pe pereții odăii mele
și-mi conving sufletul mai deplin
decât cuvintele înșirate pe hârtie
în astfel de zile
îmi aduc aminte de unchiul petrică
cel ce strângea în borcănașe picurii de ploaie
din zilele de naștere ale rudelor și cunoscuților
le ținea pe niște rafturi în pod
dar nu le arăta la nimeni
erau tainica legătură dintre el
și lumea înconjurătoare
și gândind toate astea moțâi la fereastră
pe scaunul șchiop și scund de unde
privesc la apa care tot curge de sus
copilăros miracol ceresc

Prin fața ochilor atâtea cuvinte
amețeala de a fi în viață
curcubeul reflectat în unghiile tale
pălăria ce salută doar pălării identice
vâlvătai sanguine izbucnesc în urma dricului
și mortul habar n-are de-așa ceva
la fiecare eclipsă parțială vecinii se ciorovăiesc puțin
la cea totală nimeni nu mai zice nici păs
fețele se transformă în ziduri
mâinile în zăbrele de carceră

CÂND N-AM SĂ MAI FIU OM

Șansa de a fi în această viață
de care mă plâng zi de zi
șansa de a mânca la prânz limbă cu măslina
șansa de a mă plimba prin fața blocului
de a culege din aer gândurile triste ale oamenilor
ca un magnet supersonic
există așa ceva?
eu sunt ăla îmi zic
suntem atât de singuri pe planeta aceasta
pradă climei virusurilor regilor președinților
mișcăm câte un deget ne temem
privim pe fereastră ne temem
sânge ne țâșnește din ochi în orice clipă
atât suntem de anormali
jeturi de sânge pocită viață umană
când n-am să mai fiu om voi trăi cu-adevărat